

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

10. BŘEZNA 2019

Z obsahu:

**O Otčenáši - Otče náš,
jenž jsi na nebesích**
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 20. února 2019,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Sofronius
Libor Rösner
- strana 4 -

Ukřižované Slovo
Marie Vérenne
- strana 5 -

Poučení o pokušeních
Neměnná nauka církve
- dar Boží pro náš
každodenní život
- strana 7 -

Alžírský spisovatel:
Neidealizujte si islám
- strana 8 -

Kříž - vrchol Boží lásky
- strana 9 -

Pán Ježíš před veleradou
Michal Kretschmer
- strana 11 -

Vizionář:
**Tajemství zjevení v Tre
Fontane (46)**
Saverio Gaeta
- strana 13 -

O Otčenaši – Otče náš, jenž jsi na nebesích

Katecheze papeže Františka při generální audienci 20. února 2019, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme v katechezi o Otčenaši. Prvním krokem každé křesťanské modlitby je vstup do mystéria Božího otcovství. Nelze se modlit jako papoušci. Buď vstoupíš do tajemství, uvědomíš si, že Bůh je tvůj Otec, anebo se nemodlíš. Pokud se chci modlit k Bohu, svému Otci, začínám tajemstvím. Abychom pochopili, do jaké míry je nám Bůh otcem, myslíme na postavy svých rodičů, ale musíme je vždycky v určité míře „protříbit“, očistit.

Říká to také *Katechismus katolické církve*: „Očištění srdce se týká obrazů otce a matky, které se utvořily v naší osobní a kulturní historii a které ovlivňují náš vztah k Bohu.“ (*KKC*, 2779) Nikdo z nás neměl dokonalé rodiče, jako my nebudeme nikdy dokonalými rodiči či pastýři. Všichni máme defekty, všichni. Vztahy lásky prožíváme vždycky ve znamení svých omezení i svého sobectví, a proto jsou často kontaminovány touhou přivlastnit si nebo ovládat druhého. Proto se někdy deklarace lásky mění na poci-

ty vzteku a nevráživosti. Podívej se na ty dva, kteří se minulý týden tolik milovali a dnes se nenávidí k smrti. To vidíme denně! To je proto, že všichni v sobě máme jedovaté kořeny, které nejsou dobré, občas se objeví a působí škodu.

Proto tedy, když mluvíme o Bohu jako „Otcí“ s myšlenkou na obraz našich rodičů, zvláště když nám prokazovali lásku, musíme zároveň zajít dál. Láskou Boha je láska Otce, „jenž je na nebesích“, podle výrazu, k jehož používání nás Ježíš

Pokračování na str. 10

Zlo, nespravedlnost, násilí, zdánlivě mlčící Bůh... To všechno patří k našim postním meditacím, to všechno je neoddělitelnou součástí dějin spásy a to všechno je reálnou skutečností i dnes. Skrýt se před zlem můžeme jen zdánlivě, strčíme-li jako pštros hlavu do písku. To bývá úspěšná taktika vůči druhým lidem, vůči dění kolem nás. Ale před Bohem a před jeho a naším protivníkem ďáblem je nám písek k ničemu. „Nikdo, kdo páchá zlo, se nemůže skrýt před Bohem“, – svitek s tímto textem mívá v ikonografii sv. Sofronius. (str. 4) Před tím, kdo vidí do lidské duše, neexistuje bezpečný úkryt. To víme již od prvních lidí v ráji, Adama a Evy. Ostatně, nebudeme-li konat zlo, nebo aspoň upřímně, vši silou a s pomocí všech Božích milostí o to budeme usilovat, nemusíme se skrývat. Jen tam, kde je zlo, je urputná snaha se ukryt...

Ďáblova lstivost však zachází, a v současnosti to prožíváme velmi intenzivně, až tak daleko, že už se zlo ani neskrývá, ba je stavěno na piedestal jako vítěz lidské svobody a lidských práv. A jak známo z psychologie, ovládnout davy je sice umění, avšak mistrem tohoto oboru bývají právě ti, kdo jsou ztělesněným zlem. Opravdu, není snadné nepodlehnout. Ale jako křesťané máme pevnou jistotu, oporu, naději – Ježíše Krista! A i když postní doba nám nabízí pohled na trpícího, mlčícího Boha, musíme stále vnímat, že to vše se

Editorial

dělo pro naši spásu, a vezme vždy, že křížem vše nekončí. Je zde vítězství ve zmrtvýchstalém, oslaveném Ježíši, který je stále přítomný mezi námi. I když mlčí... Jeho zdánlivé mlčení je však naléhavou otázkou i pobídkou k jedinému možnému řešení, jak bojovat se zlem: v tichosti srdce, odpoutaného od tohoto světa, klanět se Ježíši, hovořit s ním a brát si ho na pomoc v boji. To je něco zcela jiného, než strkat hlavu do písku a dělat, že nic...

Člověk při pohledu na Ježíšovo utrpení snadno podlehne pochybnostem, zda je Ježíš – Bůh ještě základem světa. (str. 5–6) Jenže, ono utrpení není dílem Božím, je dílem lidským. Pro naši spásu Bůh jen tiše mlčí, bere kříž a jde na Kalvárii, aby tam definitivně zlomil ďáblovu moc nad lidskou duší. Neznamená to, že by ďábel svůj boj vzdal. Zápas o každou lidskou duši pokračuje až do konce světa. Ale duchovní síla, která vytryskla z Ježíšových ran, nese v sobě vítězný náboj, jehož použití znamená i naše vítězství v boji se zlem. Je jen třeba se přimět a co nejvíce čerpat z Božích milostí, což ovšem nejde bez houževnatého duchovního úsilí. Ostatně, připomíná nám to i otec Leonard Goffine ve své Postille: „Pokušení přemůžeš jen potud, pokud si učiníš násilí.“ (str. 7–8) Konečně, bylo by hrubě nespra-

vedlivé, kdyby Ježíš tolik trpěl – a stále trpí z lásky k nám – a my hříšníci bychom pro lásku k němu a k dobru nepřijali ani sebemenší podíl na jeho utrpení. Aspoň nekompromisně bojovat s pokušením, bez výjímky, je nejen naší morální a duchovní povinností, ale také jedinou možnou cestou, jak se nezpronevřit Ježíšově kalvárské oběti pro naši spásu. Vždyť v historii jsou známi ti, kdo trpěli také fyzicky spolu s Ježíšem – například Luisa Piccarreta. (str. 9–10) Oni jsou poklady církve, oni dokonale doplňovali (a i dnes doplňují) to, co zbývá vytrpět do plnosti Kristových útrap. (srov. Kol 1,24) Jsou pro nás zároveň povzbuzením, že nechávat se duchovně obmýt Kristovou krví dává onu vítěznou sílu, jež je schopna přemoci veškeré zlo, které je v člověku a které na něho dotírá, a to i skrze psychologii davu.

A proto přistupujme neustále k sobě i k Bohu v naprosté poctivosti a otevřenosti a nebojme se přiznat i svoje vlastní prohry, slabost a hříšnost. Vždy však s pomocí Vítěze obnovujeme životem ze svátosti nadějí v Boží moc, jež se nám bez přestání nabízí, i když se zdá, že Bůh mlčí. A prosme o milost slovy Michala Kretschmera (str. 11–12): „Pane Ježíši, uděl mi statečnost, abych nehleděl na množství, význam a postavení svých protivníků a zůstal Ti před nimi věrný, abych se nezalekl člověka. Vydal ses pro mne kvůli lidem; učni, ať Tě konečně už milují.“

Daniel Dehner

UJordánu Pán přijal Janův křest a Otec mu veřejně projevilsvou lásku. Božího Syna, který se stal dobrovolným vězněm naší lidské pozemskosti, naplnilo toto vyznání radostí, před kterou se zcela ztrácí všechno pozemské. Duch jej proto odvádí daleko do nitra pouště, kde se v jeho synovské adoraci spojuje nebe se zemí. Pros vroucně Ducha Svátého, abys mohl být svědkem těchto Ježíšových exercicií.

Jestliže ti nyní dovolí následovat Božího Syna do pouště, pak jen proto, abys v tichém a soustředěném pozorování sledoval Ježíšovu modlitbu a nakonec se stal svědkem, že ani ten, který je nejsvětější, nevyhne se zde na zemi d'áblu pokoušení. Odejít do nitra blahodárné pouštní samoty znamená zanechat za sebou na čas úplně všechno a všechny, abys mohl zůstat zcela sám jen se svým Stvořitelem. Taková poušť je tím pravým místem, odkud pak můžeš poznávat skutečnou hodnotu všech věcí. Zříci se všeho je smysluplné, aby ses ve stavu láskyplného sebeodevzdání Nejvyššímu vyzbrojil na střet s Nepřítelem podobně jako tvůj Pán.

Ježíš setrvává v tomto nazírání celých čtyřicet dní a čtyřicet nocí. O čem spolu Syn s Otcem rozmlouvají? O tom, co všechno bude třeba podstoupit, aby se mohla na tobě splnit Otcova milosrdná vůle, aby i tebe mohla beze zbytku naplňovat stravující radost z jeho božské lásky. Děkuj Duchu Svátému za tyto drahocenné chvíle a klaněj se Otcu i Synu, kteří za tu nejvyšší možnou cenu připravují cestu tvé spásy. Avšak i sem vstupuje d'ábel. Není na světě místo tak svaté a tak osamělé, kam by se ve své smělosti neodvážil. Co zde hledá? Přistupuje k Pánu, aby jej pokoušel! Dovedně při tom využívá každé slabosti, i únavy těla, které zemlelo dlouhým odříkáním. Nic tak d'ábla nedráždí jako pohled na duši zcela naplněnou Boží radostí. Pokouší se stále znovu a znovu dokázat i sám sobě, že on může nabídnout něco víc než Bůh, a proto ho právě nejvíce provokují ti, kteří se i bez jeho darů tak bezvýhradně radují v Bohu a z Boha. Nediv se proto, že se k tobě snaží proniknout, aby tě

rušil i v těch nejsvětějších a nejvznešenějších okamžicích.

I ve stavu hlubokého duchovního pohroužení počítej s tím, že přijdou chvíle zkoušky. Na nabídkách, které dnes Zlý učiní tvému Pánu, můžeš poznat jeho záměry i jeho lstivou taktiku. Jeho závistivé nepřátelství není zaměřeno jen proti tobě, ale především a v prvé řadě proti samému Bohu. Snahou Pokušitele je zvrátit rád stanovený Bohem. Kdykoliv mu dáš za pravdu, poskytuješ mu tím příležitost, aby se vysmíval Bohu. Přistupuje k tobě, jako by byl tvým přítelem, kterému na tvém prospěchu záleží dokonce víc než Bohu. Chce tě přitom vlákat do situace, aby sis z nejvyššího a nejsvětějšího Pána učinil jen služebníka své žádostivosti a své pýchy. Neostýchá se opřít svou lež dokonce o Boží slovo. Rád by tě naučil, aby sis slova Písma tak jako on začal vykládat po svém. To je široká a svůdná cesta, jak přejít krok za krokem od respektování Boží vůle k holdování vlastní libovůli.

To jsou ovšem jen první kroky. Svůdce ve skutečnosti míří mnohem dále, až k neskrývané a rouhavé modloslužbě, která mu teprve přináší vytouženou satisfakci: za jediný úkon klanění nabízí všemnu moc a slávu. Aby tě oslnil, představuje se jako její jediný vlastník a svrchovaný správce: *Mně je dána, a komu chci, tomu ji dám.*

Ptáš se, jak si to všechno přivlastnil? Je to dílo těch, kteří mu uvěřili a nyní jej ctí a poslouchají. Právem jej proto Pán nazve *vládcem tohoto světa*⁽¹⁾. Skrze své věrné si Zlý stále buduje na tomto světě své království: *pekelný drak dal šelmě sílu, trůn a velkou moc, takže se celá země dívá po šelmě s úžasem, klaní se jí a říká: Kdo se jí vyrovná?*⁽²⁾

Zdá se ti, že Ježíš vítězí nad nepřítelem bez obtíží a přesvědčivě? To byl dnes teprve první d'áblův pokus. Boží a tvůj nepřítel se nedá jen tak odbýt. V danou chvíli bude svůj útok opakovat. Přijde za Ježíšem po třech letech s novým, mnohem těžším pokušením. Při tom zápasu bude Pánu *stékat pot jako krůpěje krve*⁽³⁾. Čím je kdo milejší Bohu, tím více se stává cílem d'áblůvých sveřepých útoků: *Satan*

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 26,4–10

Mojžíš řekl lidu: „Kněz vezme z tvé ruky koš a položí ho před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: ‚Můj praotec byl potulným Aramejcem, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velkým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napřáženým ramenem, šířil velký strach a působil znamení a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní hle – přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine!‘ Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.“

2. čtení – Řím 10,8–13

Co říká Písmo? „Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci“; to je slovo víry, kterou hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci

Dokončení na str. 13

si vás vyžádal, aby vás třibil jako pšenici.⁽⁴⁾ Z Božího dopuštění je schopen připravit ti velmi trpké chvíle.

Komu tedy z těch dvou vzdáš božskou poctu? *Pokloň se Hospodinu, svému Bohu, a děkuj mu, že ti dává poznat pravou tvář Vraha, jehož závistí vešla do světa smrt, a kdo patří k němu, zakusí ji*⁽⁵⁾. Pamatuj si, že dokud jsi na tomto světě, nikdy nemáš vyhráno. *Ještě jsi v boji s hříchem nekladl odpor až do krve.*⁽⁶⁾ Ale neztrácej důvěru. Právě tehdy budou platit ona slova Písma, která d'ábel jen zrádně překrucoval: *Pán je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají: svým andělům přikáže, aby tě chránili, po zmiji a hadu budeš šlapat. Vyslyší tě, když ho budeš vzývat, zachrání tě a oslaví.*⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Jan 14,30; ⁽²⁾ srov. Zj 13,2–4;

⁽³⁾ srov. Lk 22,44; ⁽⁴⁾ Lk 22,31; ⁽⁵⁾ Mdr 2,24;

⁽⁶⁾ Žid 12,4; ⁽⁷⁾ srov. Ž 91

Svatý Sofronius

Dělal čest svému jménu Sofronius, v němž se skrývá základ řeckého slova Sophia (Sofia), tj. moudrost. Dělal čest i svému jménu křesťan. Byl velkou postavou raného křesťanství a velkým bojovníkem za čistotu víry, velkým mužem a velkým světcem.

Svatý Sofronius se narodil krátce po roce 550 ve městě, před nímž se Božím zásahem obrátil apoštol Pavel. Narodil se v aristokratické rodině a jako mladému šlechtici se mu dostalo i hlubšího vzdělání. Sofronius si nabývání moudrosti zamiloval, jeho doménami byly zejména filosofie a rétorika. Oběma se věnoval i jako učitel, avšak v roce 578 odešel do palestinského kláštera sv. Teodosia, který byl vyhledávaným místem pro mladé muže toužící po mnišském životě. Seznámil se zde se svým životním přítelem – mnichem Janem Moschem.

Dlouho v klášteře však nepobyl, s Janem Moschem se odebrali do Egypta mezi tamní eremity, aby důkladně poznali jejich spiritualitu. Dá se reálně předpokládat, že uvažovali, že se rovněž vydají touto cestou, avšak patrně pro tento zásadní krok nerozeznali Boží vůli. Tak alespoň spolu sepisovali životopisy těchto poustevníků, později je soustředili v knize „Květinová zahrada“. Sofronius se v egyptské Alexandrii potkal rovněž se sv. Janem Almužníkem, výraznou postavou egyptského poustevnictví a pozdějším alexandrijským patriarchou.

Právě v Alexandrii přežil Sofronius svou smrt – těžce onemocněl a lékaři už nad ním zlomili hůl. On sám se připravil na odchod z tohoto světa, dokonce (podobně jako náš sv. Cyril) vstoupil do kláštera, avšak k údivu všech se uzdravil. To nezměnilo nic na jeho rozhodnutí vést život v přísné mnišské askezi, jen nezůstával v klášteře ani na poušti. Následně spolu se svým přítelem Janem Moschem odpluli do Říma, aby unikli nebezpečí v podobě vpádu Peršanů do Egypta.

V sídle papežů zůstali do Janovy smrti. Sofronius tehdy vyslyšel poslední přání svého přítele a odvezl jeho tělesné pozůstatky na horu Sinaj, kde si Jan přál být

pochován. V té době již pominula perská hrozba, proto se mohl Sofronius poté bez obav objevit i v Jeruzalémě.

To už zdaleka nebyl jedním z mnoha učitelů rétoriky a filosofie. Obestírala ho sláva autora učených spisů (např. *Výklad liturgie*) a velkého učence, je muž se přezdívalo „Moudrý“, což byl přídomek, kterým se mohl honosit jen málokterý učenec starověku. Také proslul jako bohabojný muž, který je vzorem křesťanského života. Dalo se čekat, že ho dříve nebo později nemine nějaký vysoký církevní úřad. A opravdu – v roce 634 byl Sofronius z vůle lidu a biskupů, jak tomu tehdy bylo zvykem, dosazen na stolec jeruzalémských patriarchů.

V okamžiku přijetí tohoto velmi důležitého úřadu byl již Sofronius značně pokročilého věku. Vezmeme-li v úvahu, že v té době byl věkový průměr o mnoho nižší než dnes a že za staré se považovali lidé překročivší padesátku, dojdeme k závěru, že více než 80letý stařec musel představovat něco zcela mimořádného. Pranic mu to ovšem neubralo na elánu a zápalu, s nimiž se razantně postavil proti bludu monothetismu, jedné z vedlejších větví monofyzitismu, který Ježíši Kristu přiznával toliko božskou vůli a popíral tak jeho lidskou přirozenost. Nešlo pohříchu o ojedinělé výkřiky několika málo kazatelů, tomuto bludu propadlo mnoho biskupů a s nimi pochopitelně i jejich věřící. A nejen to: dva z nejdůležitějších patriarchů – konstantinopolský a alexandrijský – se dlouhodobě přikláněli na stranu monothetistů a získali pro toto učení i samotného císaře. Obvinili Sofronia z hlásání bludného učení a stařícký jeruzalémský patriarcha se tak prakticky ocitl na indexu, podobně jako kdysi před ním sv. Atanáš.

Jenže věta „je-li Bůh s námi, kdo proti nám“ opět prokázala plnost své platnos-

ti. Jeruzalémský patriarcha byl navíc velkým ctitelem Nejsvětější Panny, které svěroval veškeré své počínání, o to více pak své boje s heretiky – vždyť Maria zmohla všechny hereze, když rozdrtila svou patou hadovu hlavu, jak to viděl. Takto posílený nemohl odejít ze zdánlivě ztraceného boje poražen.

S monofyzity měl Sofronius neblahou zkušenost už z doby svého pobytu v Alexandrii, kdy spolu s Janem Moschem neohroženě pomáhali v potírání jejich bludů sv. Janu Almužníkově. Nyní už sám psal traktáty na obranu pravé víry, vedl učené disputace se svými odpůrci a proslovoval nespočet kázání. Svolal také jakousi lokální synodu, na níž spolehlivě vyvrátil jednotlivé body bludné nauky, když sesbíral dobře 600 citátů z Pisma svatého i církevních otců a s vlastními komentáři a vývody zcela vyvrátil argumenty protistrany. V roce 649 se tento jeho spis stal východním pramenem pro odsouzení monothetismu lateránským koncilem a později byly Sofroniem napsané dokumenty přečteny i na třetím konstantinopolském koncilu v letech 680–681, kde potvrzovaly usnesení koncilu lateránského.

Závěr Sofroniova života byl opravdu velmi hektický. Psal se rok 637 a Jeruzalém dobyli Saracéni, kteří ve velmi krátkém čase ovládli rozsáhlé území a přeměnili tyto druhy křesťanské bašty v muslimskou doménu. Zničení kostelů Sofronius zabránit nemohl, podařilo se mu alespoň – jako kdysi sv. Lvu Velikému – dojednat s kalifem Omarem I., že křesťané budou ušetřeni řádění dobyvatelů.

To byl opravdu poslední počin jeruzalémského patriarchy, který několik měsíců po jednání s Omarem I. zemřel. Stalo se tak 11. března 638.

Krom svědectví o jeho životě, který ho zaslouženě vynesl na oltář, se po sv. Sofroniovi dochovalo i něco málo z jeho obšáhlého díla – spisy *Život sv. Jana Almužníka*, *Chvála sv. mučedníků Kýra a Jana*, dále také dvanáct kázání a dvaadvacet ód, jež dokládají, jak i básnický talent dal do služby Bohu.

V ikonografii bývá tento světec zobrazován jako stařec s dlouhými šedými vousy. Obyčejně má na sobě liturgický šat patriarchů, v ruce mívá evangeliář anebo svitek s nápisem „*Nikdo, kdo páchá zlo, se nemůže skrýt před Bohem.*“

Ukřižované Slovo

V těchto svatých postních dnech jsme zváni, abychom rozjímali o ponížení Ježíše, Slova a Syna Božího.

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. Bylo na počátku u Boha. Vše bylo skrze ně a bez něho nebylo nic. Co bylo v něm, byl život a ten život byl světlem lidí...“ (Jan 1,1-4)

Silou svého Slova povoláného k životu – to Slovo je Ježíš Kristus – stvořil Bůh z ničeho všechno jedním činem věčné lásky. Každý z nás je tedy dílem Stvořitelova Slova, to znamená podivuhodným plodem třikrát svatého, Duchem Svatým oživeného vyjádření.

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi... Bůh řekl: »Budiž světlo,« a bylo světlo.“ (Gn 1,1-3)

To není všechno. Existujeme jenom na základě láskyplného zájmu, který nám Bůh prokázal. Kdyby se jen na okamžik od nás odvrátil, zmizeli bychom. Zdroj našeho života nespočívá ani v přirozenosti, ani v našich osobních schopnostech. Jenom Bůh Stvořitel dovoluje, že jsme.

„A jak by něco mohlo přetrvat, kdyby sis to nebyl přál? Nebo jak by se uchovalo, co bys nebyl povolal?“ (Mdr 11,25)

Tato nezměrná tajemství, která nám byla nebem zjevena, neunikají satanovi, jehož vztek neustále roste od té doby, kdy Stvořitel zařídil převahu lidské přirozenosti nad přirozeností andělů v osobách Ježíše a Marie, Krále a Královny viditelného a neviditelného vesmíru.

„Nikdy se nepokořím před nějakou tělesnou bytostí, i kdyby to byl Bůh, a ještě méně před jeho Matkou, já, největší z andělů,“ řval ďábel do tváře Nejvyššímu předtím, než byl svržen do pekel. Jeho nenávisť vůči lidstvu pochází od onoho strašného dne, kdy se satan ve svém odmítání Božích cest jednou provždy zřekl milosti a stal se na věky zoufalým. Nechtěl se čemu divit, že udělal všechno, aby lidi, kteří jsou Pánu tak milí a drazí, zničil a uvedl do záhuby. Jeho vztek proti Slovu, které se stalo člověkem, dosáhl vrcholu ve dnech pašijí. Zradit, obvinít, zatknout, odsoudit, zesměšnit, mučit a nakonec zabít! To byl jeho v dějinách stvoření dosud nikdy nevidaný plán. Ale v těchto dějinách – nepředstavitelných, jaké kdy mohly být

vymyšleny – potřeboval jako spolupachatele ještě jiná „sprízněná stvoření“: Jidáše, zákoníky a starozákonní kněze, krvelačný dav, vojáky... Byli to skutečně lidé, kteří Krista zabili – lidé, jejichž lásku Bůh na oplátku očekával!

Tím, že satan vnikl tento nanejvýš krutý čin, podepsal svoji porážku, protože touto obětí všech obětí způsobil vykoupení božských rozměrů, které bylo schopné vykoupit všechno tvorstvo. Ukřižovaný navždy porazil jeho pekelnou moc!

„Nyní je soud nad tímto světem; nyní bude kníže tohoto světa vyvržen ven; a já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny lidi k sobě.“ (Jan 12,31-32)

Ukřižovat Slovo! Ukřižovat Slovo, které se stalo člověkem!

Když člověka Ježíše, Slovo života, přibíli na hanebnou šibenici kříže, obětivali své dokonalé zaslepenosti pramen svého bytí v pokusu jej odstranit.

Nepřátelé Kristovi si nebyli vědomi dosahu svého konání a učinili jim útok na Původce, na Stvořitele a Dárce všeho dobra, od něhož dostali své bytí a jímž byli zachováni, ale také na jediný, věčný a jistý původ lidské naděje a smysl všech věcí! A kdyby byl Ježíš skutečně zahynul, přestalo by v tom okamžiku stvoření existovat.

V každé etapě pašijí, při každé nové ukrutnosti, jež mohla být vnuknuta jenom ďáblem, byl zasazen úder nějakému atributu božské existence, a tento úder se projevil také na jeho pronásledovatelích, kteří zničili milosti, jež Bůh velkodušně vлил do duší lidem dobré vůle.

Ježíš říká: „Já jsem ta cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci, leč skrze mne.“ (Jan 14,6)

Je Kristus takovou cestou, že nikdo nepřijde k Otci jinak, než skrze něho? Pak ho zatkneme, spoutáme řetězy a vláčejme ho po cestě, kterou jsme pro něho vybrali, po cestě jeho odsouzení! My jsme pány jeho osudu stejně jako svého.

Je Kristus osvobozující pravda? (srov. Jan 8,32) Přivažme ho ke kůlu, bičujeme ho až do rozedrání, protože tuto pravdu nechceme.

Je Kristus život, Alfa a Omega každého bytí? Zabijme ho, pak uvidíme, kdo zůstane: jestli on, nebo my!

Ježíš říká, že je Synem Otce v nebesích? Osvobodme místo něho Barabáše, opravdového syna zcela skutečného otce naší společnosti – *bar-abbas* znamená „syn otce“! Dejme přednost „synu otce tohoto světa“ před tím, který tvrdí, že je Synem Božím!

Ježíš jim řekl: „Vy jste zdola, já jsem shůry. Vy jste z tohoto světa; já z tohoto světa nejsem.“ (Jan 8,23)

To vše je ještě dnes úmysl popíračů Krista, těch, kteří nevěří, „jejichž chápání zasleplil bůh tohoto světa, aby neviděli

Křížová cesta při pašijových hrách ve španělském Oliva de la Frontera

zářit evangelium slávy Krista, jenž je obrazem Božím“. (2 Kor 4,4)

Kdo z těch, kteří ho obviňovali, si byl vědom toho, že se uskutečňuje slovo za slovem proroctví Izaiášovo, a jsou účastni na nejvyšší oběti, na oběti Beránka Božího, který byl vydán pro naši spásu? A kdo z těch, kteří se považovali za tak silné, třeba jen tušil, že by neměli žádnou moc nad Synem Božím, kdyby jim nebyla dána shůry? (srov. Jan 19,11)

„...přináší svůj život jako smírnou oběť... a jím se naplní Hospodinova vůle.“ (Iz 53,10)

Ale toho ještě nebylo dosti. Pomsta satanova nebyla ještě dokonalá, dokud vtělené Slovo nebylo uráženo všemi.

„Svlékli ho a oděli mu šarlatový plášť, potom spletli korunu z trní, vložili mu ji na hlavu a do pravé ruky mu dali rákos. A poklekali před ním, vysmívali se mu a říkali: »Bud' zdrav, židovský králi!« A plivali na něho, vzali ten rákos a bili ho po hlavě.“ (Mt 27,28-30)

Proto musela Věčná Spravedlnost být vydána zrádcem, aby byla odsouzena falešnými svědectvími. Aby se Král králů objevil v oděvu jako loutka a dostal nejpotupnější a nejkrutější korunu ze všech! Proto byla moc Boha, který se stal člověkem, vybavena posměšným žezlem! Tim

byla moudrost zesměšněna brutálními lidmi a svatá tvář Pomazaného Božího byla pokryta hnusným pomazáním plivanci.

„Ježíš tedy vyšel ven, měl trnovou korunu a purpurový plášť; a Pilát jim říká: »Ejhle, člověk!«“ (Jan 19,5)

Dokonalý člověk, který přišel, aby nám předal naši důstojnost jako dědicům Otce, byl vystaven na odív po bičování, které ho úplně znetvořilo, takže se mnohých „zmocnil děs – neboť on už neměl lidskou podobu a už nevypadal jako člověk.“ (Iz 52,14)

Kníže pokoje se měl stát obětí rozvážněného davu. Kdo by ještě věřil, že je „základem světa“, když ho viděl tak žalostně padat k zemi pod tíží kříže?

On potvrdil, že „z Jišajova kmene vzejde výhonek“ (Iz 11,1): Dřevo mělo být nástrojem jeho umučení! A jeho ruce, o nichž se říkalo, že působí zázraky, měly být přibity údery kladiva.

Vojáci a přihlízející volali: „Jsi-li Boží Syn, sestup z kříže!“ (Mt 27,40)

Při žádné etapě božského umučení neušil žádný z těch, kteří se Ježíši posmívali, mimořádný dosah toho dění: Ukřižovaný měl „svou smrtí učinit bezmocným toho, jenž má moc nad smrtí, to je ďábla.“ (srov. Žid 2,14)

„Ale on byl proboden za naše zločiny, zdrcen za naše provinění. Trest, jenž nám

vrací pokoj, spočívá na něm a v jeho ranách nacházíme uzdravení. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý si šel vlastní cestou a Hospodin dal, že na něho padla provinění nás všech.“ (Iz 53,5-6)

Tak byl „Pastýř národů“, který procházel našimi ulicemi, aby hledal zbloudilé ovce, přibit na kříž s rozepjatými rukama v proměňujícím objetí světa. On je pramen živé vody a dostal jako jediný nápoj žluč a ocet.

A protože on je Láska, muselo být zmučeno také jeho nekonečně svaté srdce. Tu uviděl satan zděšeně, jak z rány jeho boku tryskají prameny klíčící církve, jejíž božská moc rozdrtil jeho hanebnou hlavu: voda křtu a drahocenná krev, která dává život věčný.

Tím bylo všechno dokonáno podle Písma svatého. „Když nadešla šestá hodina, po celé zemi se zatmělo až do deváté hodiny.“ (Mk 15,33) Lidé zabili Boží Slovo, Světlo světa!

„On smazal na úkor zákonných nařízení náš dlužní úpis, jenž byl proti nám; zrušil jej tím, že jej přibil na kříž. Oloupil Knížectva a Mocnosti a veřejně je vystavil na odív tím, že je nutí jít ve svém triumfálním průvodu.“ (Kol 2,14-15)

Z Maria heute 3/2018 přeložil -mp-

X. POSTNÍ REKOLEKCE PRO OTCE A MATKY • 29. – 31. března 2019 v Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži **Rekolekci vedou: MUDr. Jitka Krausová, P. Josef Červenka a jako host Monika Mojžišová s týmem Otcovo srdce ze Slovenska.**

Program rekolekce:

Pátek 29. března – příjezd a ubytování do 18.45 • 19.00 – mše svatá v horní kapli AG, zahájení rekolekce (P. Josef Červenka).

Sobota 30. března – 7.30 – modlitba ranních chval v kapli AG • 8.00 – snídaně pro ubytované • 8.30 – zahájení v aule gymnázia – modlitba za rekolekci • 8.45 – I. přednáška (MUDr. Jitka Krausová), přestávka • 10.00 – II. přednáška (MUDr. Jitka Krausová) • 11.00 – svědectví o modlitbě a společná modlitba růžence • 12.00 – oběd, siesta, adorace v kapli AG od 13.00 do 14.30 • 14.30 – přednáška týmu Otcovo srdce • 15.45 – společná modlitba, zakusit Boží otcovskou lásku, dobrotu, přijetí a odpuštění • 17.00 – mše svatá v kapli AG (P. Josef Červenka) • 18.00 – večeře • 19.00 – moderovaná beseda s přednášejícími • 20.30 – večerní modlitba v kapli AG, adorace do 24.00.

Neděle 31. března – 7.40 – modlitba ranních chval v kapli • 8.00 – snídaně • 9.00 reflexe přednášek (MUDr. Jitka Krausová, Otcovo srdce) • 10.15 – mše svatá v kostele sv. Mořice v Kroměříži • 12.00 – oběd a závěrečné setkání v kapli se svátostným požehnáním.

Program, ubytování i strava budou v areálu Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži. **Ceny za ubytování:** 1 noc s ložním prádlem 212 Kč, se spacákem 177 Kč. **Stravování:** snídaně 40 Kč, oběd 82 Kč, večeře 54 Kč. **Režijní poplatek** za každého účastníka 120 Kč. Platba až na místě. Spoléháme na vaši zodpovědnost, když se přihlásíte, že i přijedete! **Žádost o přihlášku pošlete nejpozději do 25. března 2019 na e-mail: postnirekolekce@seznam.cz. Informace:** P. Josef Červenka, tel. 731 621 105.

Paraguay zakládá poutní stezku po jezuitských redukcích

Více než třicet vesnic z takzvaných jezuitských redukcí propojí nová poutní stezka, která se inspiruje úspěchem evropské svatojakubské cesty, informuje německá Katolická informační agentura (kna). Jedná se o vesnice založené na po-

čátku 17. století na území Paraguaye, jejichž cílem bylo ochránit domorodé indiánské obyvatelstvo před otrokáři, spolu s jednou redukcí na argentinském území – San Ignacio Mini. V dobách největšího rozkvětu v těchto komunitách žilo zhruba

4 000 lidí. Od roku 1984 byly architektonické stopy po jezuitských redukcích psány na seznam světového kulturního dědictví UNESCO.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
18. února 2019*

Poučení o pokušeních

„Aby byl pokoušen od ďábla.“ (Mt 4,1)

Neměnná nauka církve - dar Boží pro náš každodenní život

Co je pokušení?

Myšlenka, pocit, řeč, skutek nebo vnuknutí, které nutkají člověka, aby jednal proti vůli Boží a svému svědomí.

Čím býváme pokoušeni?

1. Především svou vlastní žádostivostí a náklonností ke zlému (Jak 1,14-15), kterou v nás zanechává hřích dědičný; neboť tělo neustále žádá proti duchu. (Gal 5,17; Řím 7)

2. Světem, jehož nebezpečné půvaby a dráždiva, jako bohatství, úřady, zábavy, tance, divadla lidskou žádostivost a smyslnost rozněcují a živí. (1 Jan 2,15-16)

3. Zlými lidmi, kteří nás klamnými zásadami, bezbožnými knihami, špatnými příklady, pochlebováním, mnohdy i násilím ke zlému svádějí. Tak sváděla cudného Josefa Egyptského žena Putifarova (Gn 39) a Joba (Job 2,9) a Tobiáše (srov. Tob 2,12-14) vlastní manželka.

4. Ďáblem, jenž svedl naše prarodiče v ráji, jenž pokoušel Pána Ježíše na poušti a jenž neustále obchází jako řvoucí lev, hledaje, koho by pohltil. (1 Petr 5,8)

Jak nás pokouší ďábel?

Používá své dlouholeté zkušenosti a rozněcuje v člověku přirozenou žádostivost, ponoukaje ho k tomu hříchu, k němuž v něm spatřuje neobyčejnou náklonnost; zaslepí jeho rozum a pomate jeho poznání tou měrou, že nepozoruje ani časné škody, hanbu a posměch, jež hřích plodí, ani osklivost hříchu a věčných trestů, nýbrž slepě se vrhá v náruč nepravosti. Již v naší pramatce Evě vzbudil jejím všetečným pohledem na zapovězené ovoce chuť, pochybnost, pýchu a konečně neposlušnost a odboj. (Gn 3,5-8) O totéž se pokoušel i u Krista Pána.

Může nás ďábel ke zlému těž přinutit?

Nikoli. Pokoušející satan se podobá, jak říká sv. Augustin, psu uvázanému na řetěze, jenž nemůže nikoho kousnout,

jen toho, kdo se k němu svévolně přiblíží. Pčiníme-li se tedy, abychom v sobě hříšné náklonnosti a vášně krotili a smysly své, zvláště oči, na uzdě drželi, odní-

majíce mu příležitost, aby se k nám přiblížil, zůstaneme buď vůbec uchráněni ďábelských pokušení, nebo je tím snáze přemůžeme, jelikož Kristus Pán satana přemohl a spoutal.

Pokouší Bůh člověka? Nikoli! Neboť to by se protivilo jeho bytosti, jež je svatost sama. Nicméně však dopouští poku-

šení, aby nás zkoušel, jako zkoušel Joba, Abraháma, Josefa, bratry Makabejské. Podobně zkoušel Kristus Pán ženu kanaanjskou a všechny svaté a světice Boží.

Dopouští Bůh, abychom byli pokoušeni nad své síly?

Nikoli! Bůh nedopouští, abychom byli nad své síly pokoušeni, nýbrž je s námi, bojuje s námi a dává nám vždy tolik milostí, abychom zvítězili nad peklem a měli prospěch z jeho nájezdů. Že nám úplně stačí milost Boží, abychom pokušení přemohli, vidíme na sv. Pavlu.

Jsou pokušení škodlivá?

Pokud v nich nemáme zálibu a nesvolujeme jim, nejsou škodlivá, leč užitečná, ba záslužná; neboť statečně jim odporujete a neúnavně je potlačujete, utvrdíme se ve ctnostech a uvijeme si skvostný věnec nehynoucích zásluh pro nebe. (Zj 3)

Kdy svolujeme v pokušení?

V pokušení lze rozeznávat ponoukání zlého ducha, pocit a svolení, jež jediné je hříchem. V pokušení svolujeme jen tehdy, když se vědomě a dobrovolně rozhodneme konat zlé. Pokud aspoň poněkud pokušení odpíráme, potud nesvolujeme. Tak říká sv. František Saleský ve své Filokalii. Tedy pocit pokušení není ještě hříchem.

O prostředcích proti pokušením

Prostředky proti pokušením lze rozdělit na všeobecné a zvláštní.

Všeobecné jsou:

1. *Nevrhej se dobrovolně* v pokušení; neboť v pokušeních, jež jsme si sami přivodili, nelze očekávat pomoc Boží. Pročež varuj se blízkých příležitostí ke hříchu, vystříhej se osob, knih, míst, jež tě svádějí ke zlému. „Kdo miluje nebezpečí, upadne do něho.“ (Sir 3,26) „Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.“ (Mt 4,7)

2. Prikvačí-li na tebe nedobrovolné pokušení, *neboj se ho*; neboť každý člověk bývá pokoušen, ba i na Krista Pána odvážil se pekelný pokušitel. S milostí Boží je

MODLITBA:

„Pane Ježíši Kriste, který ses čtyřicet dní a nocí na poušti postil a dopustil jsi, abys byl od zlého ducha pokoušen, prosím Tě pro svatý půst Tvůj, posiluj mě svou svatou milostí, abych v této posvátné době postní proti smyslným rozkoším rázně bojoval a všelikým vnuknutím pekelného pokušitele vytrvale odpíral, abych si zasloužil korunu věčné slávy v Tvém království. Amen.“

přemůžeš; nájezdy zlého ducha jsou pro tebe pouhou zkouškou, zda se Boha bojíš, nejvhodnější příležitosti k dosažení koruny věčné slávy, školou ctností a zrcadlem, v němž ti Bůh ukazuje tvoji křehkost a bídu, abys byl pokorným.

3. **Buď v každé chvíli připraven k boji;** nechť tě satan nikdy nezastihne nezaneprázdněného; vždyť zahálka je matka hříchu a ďáblova poduška; bdi, modli se vroucně, dávej almužnu, umrtvuj své tělo, přijímej často a hodně svátost pokání a Nejsvětější svátost oltářní a rozjímej o věčných pravdách, zvláště o čtyřech posledních věcech člověka⁽¹⁾. „Netoliko chlebem bude živ člověk.“ (Mt 4,4)

Užívej též prostředků zvláštních. Dostaví-li se nějaké určité pokušení, 1. neztrácej mysl a duchapřítomnost, zachovej klid srdce a **rozvahy**; 2. **vzmuž se k ráznému boji o vítězství** vzpomínkou na pomoc milosti Boží, na křestní slib („Odříkáš se satana?“ – „Odříkám.“), na věčnou odměnu

vítězného zápasu, na příklad Krista Pána a všech svatých a světic Božích; 3. **odpírej pokušení hned zpočátku**; vzepři se rozhodně satanu se slovy: „Odejdi, pokušiteli!“; 4. pamatuj na **všudypřítomnost Boží**, na nejistý okamžik smrti, na věčné tresty v pekle, na tiché štěstí a blaživý klid svědomí, jimž vítězství nad pokušelem duši naší naplňuje; 5. **modli se** ústy i duchem.

Nejúčinnějšími prostředky však jsou **pokora, půst, bdělost, modlitba a práce**; neobyčejná síla a moc spočívá též ve vzývání nejsvětějších **jmen Pána Ježíše a Panny Marie**.

Nezapomeň, že pokušení přemůžeš jen potud, pokud si učiníš násilí.

V pokušeních použij těchto modliteb: „Božský lékaři, uzdrav moji zlou vůli, utlum žár mých zlých náklonností a vášní, jelikož proti sobě samému nemám ani moci ani sil.“ (sv. František Saleský)

„Nejsladší Ježíši, utíkám se nyní do Tvých ran, nedopusť, abych Tě urazil!“

„Ó Panovnice má a moje Matičko, tobě se zcela odevzdávám a na důkaz, že jsem se tobě v oběť dal(a), zasvěcuji ti dnes svůj zrak, sluch, ústa, srdce a sebe celého se vším, co jsem a co mám. A ponevadž teď již jen tobě náležím, ó Matko dobrá, střež a ochraňuj mne jako svůj majetek! Ó Paní má, Matko má, rozpomeň se, že tobě náležím! Ochraňuj mne, střež mne jako své dědictví a svůj majetek!“

Zdroj:

Postilla ctihodného otce Leonarda Goffinea, kněze řádu premonstrátského. Romuald Promberger, Olomouc 1907. Str. 121-123.

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Poslední věci člověka jsou: smrt, osobní soud, nebe, peklo. [pozn. red.]

Alžírský spisovatel: Neidealizujte si islám

Na konci března se papež František vydá do Maroka, aby pokračoval v mezi-náboženském dialogu s islámem. Právě v perspektivě této cesty napsal arabsko-muslimský spisovatel Boualem Sansal fejeton adresovaný papeži. Vyšel na stránkách *Revue des Deux Mondes*, magazínu, který vychází ve Francii od roku 1829. Islámský intelektuál v něm vybízí k realistickému pohledu na islám, který by „pomohl dnešnímu běžnému muslimovi, který byl zbaven svobodné vůle fundamentalisty, společenskými mechanismy a novou revolucí, a pomohl islámu k prolomení temné stagnace, do níž jej uvrhlo deset století doslovné interpretace Koránu.“

„Zavilé mlčení evropských lídrů o náboženství, a zejména o islámu, je překvapením a zklamáním,“ píše alžírský romanopisec. „Jeich obeznámenost s náboženstvími je kusá, zdá se, že vůbec nepocítují tektonické pohyby, jež jimi zmítají, nebo o nich vědí jen málo, což je ještě nebezpečnější.“

Sansal mluví „o sebevražedném, a dokonce zločinném postoji“, v současném kontextu poznamenaném „závratnou

expanzí arogantní, exkluzivistické a radikální verze islámu. Je to jako žít u paty sopky a nepochopit, že se připravuje k výbuchu.“ Jak si tento postoj vysvětlit? Sansal nabízí několik hypotéz: První z nich říká, že sice vědí, ale usmysleli si nic nedělat, raději odvracejí zrak. Zlo se jim zdá příliš zakořeněné. Podle další hypotézy jsou ochromeni nebezpečím a přenechávají starost na společnosti v naději, že její imunitní systém nakonec cizí těleso vstřebá. Třetí Sansalova hypotéza tvrdí, že „mnoho lídrů přijalo ideu, že střídání náboženství ve společnosti je možné a konec konců také žádoucí, proč ne?“ Avšak – varuje muslimský spisovatel – „islám, poslední náboženství, které přišlo do Evropy, má vnitřní překážku k integraci v rámci evropského zásadně židovsko-křesťanského rámce, jakkoliv je dnes tento rámec narušen“.

Boualem Sansal vysvětluje, že všechny muslimské země odmítají ideu integrace, promísení se s židovsko-křesťanskou společností považují za apostazi. Naopak, cílem imámů je připojit Evropu k muslimské komunitě, dodává alžírský spisovatel. Rekapituluje pak stručně

dějiny islámské expanze, od dobytí Jeruzaléma v roce 637, přes Byzanc a katolické Španělsko, až po Videň. Neváhá označit islám za náboženství, jehož nastolení „žádná civilizace nepřežila“.

Papež František se snaží žít jiný pohled na islám, nechce v něm vidět tradičního nepřítele křesťanství, nýbrž jeho nejbližšího přítele, pokračuje alžírský spisovatel. Upozorňuje však, že je nutné otevřít oči k reálné situaci dnešního islámského světa. „Připomínat násilí mezi katolíky, nebo dokonce domácí násilí, aby se relativizovalo násilí islámské, znamená v jistém smyslu jeho ospravedlňování,“ dodává Boualem Sansal. Varuje zároveň před ignorováním expanze radikálního islámu ve světě. Dnešní papežové už nemají k dispozici vojska křesťanských států, mají pouze své magisterium, které se v posledních letech stalo nejednoznačné, zatímco islám je dnes více než kdykoli dříve soustředěn na své proročké poslání, dodává alžírský spisovatel a bojovník proti islámskému fundamentalismu.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 12. února 2019

Kříž - vrchol Boží lásky

Boží služebnice Luisa Piccarreta během 46 let zaznamenala v 36 svazcích všechno, co jí bylo ukázáno ve vnitřních viděních anebo co jí Ježíš osobně zjevil. Zvláště cenné jsou „Hodiny utrpení našeho Pána Ježíše Krista“, v nichž popsala posledních 24 hodin umučení Krista a které jsou jedinečnou pomocí při meditaci, abychom tak mohli být u Pána Ježíše a utěšovat ho v jeho utrpení. Takto s ním sjednocení můžeme přinášet smírnou oběť za hříchy světa.

Kdo je tato jedinečná duše, která se stala známou také jako „malá dcera Boží vůle“? Luisa přišla na svět na Bílou sobotu 23. dubna 1865 v městě Corato v italské provincii Bari a podle tehdejšího zvyku byla pokřtěna ještě týž den. Ačkoliv byla od přírody velmi veselým dítětem, projevoval se u ní sklon k uzavřenosti. Souviselo to s tím, že již od malička mívala hrozné démonické sny, a proto hledala útočiště v modlitbě. Když jako devítiletá přijala první svaté přijímání, Eucharistie se stala pro ni vším. Ve farním kostele klečela před svatostánkem bez hnutí celé hodiny a modlila se. Takto čerpala odvahu a sílu překonávat strach před nočními můrami. Když měla 12 let, poprvé zaslechla Ježíšův hlas ve svém nitru. Zvláště po svatém přijímání ji Pán poučoval o lásce, kříži, mírnosti, poslušnosti a skrytém životě, jak žil on ve Svaté rodině v Nazaretě. Povzbuzoval toto malé děvče, aby vždy znovu rozjímal nad jeho utrpením z lásky. Luisa tak měla jeho utrpení vždy živě před očima. Zcela ponořená do tohoto nadpřirozeného světa lásky a utrpení jednoho dne zakusila, jako by se nacházela „v bezbřehém moři světla, které mě svými ohnivými loučemi celou proniklo a zapálilo v lásce k Ježíši, který za mne tolik trpěl“.

Trináctiletá Luisa jednou během práce rozjímal nad utrpením Pána, když najednou pocítila u srdce tak silný tlak a velkou bolest, až jí to vyrazilo dech. Lapajíc po vzduchu vyšla na balkón a dole na ulici se před jejím očima odehrávala dojemná scéna. „Viděla jsem dlouhý zástup lidí, kteří přicházeli pod balkón; vyzval je k tomu můj nejtíší Ježíš, který nesl na rannou kříž a potácel se ze strany na stranu. Viděla jsem, jak těžce dýchá a z tváře mu kapala krev. Pozdvihl oči, podíval se na mne a hledal u mě pomoc!“

Luisa se po tomto vidění s pláčem a bolestí v srdci vrátila zpět do pokoje. „Kolik

trpíš, můj milý Ježíši! Kdybych ti jen mohla nějak pomoci a osvobodit tě od těch zuřivců, anebo kdybych aspoň mohla nést tvé utrpení namísto tebe, abych ti tak co nejvíce ulehčila! ... To není spravedlivé, že ty musíš z lásky ke mně tak mnoho trpět, a já hříšnice pro tebe netrpím!“ Od té chvíle v Luise hořela touha přinést úlevu milovanému Ježíši a on její ochotu přijal. Objevily se u ní fyzické bolesti, které nedokázal diagnostikovat žádný lékař. Opakovaně byla delší dobu připoutána na lůžko a nemohla chodit do školy. Vnitřně pohnutá něžným a laskavým voláním milosti, jako šestnáctiletá svobodně a vědomě přijala svoje povolání být smírnou obětí. Dala svoje „fiat“, svůj souhlas ke všemu, co žádal od ní Bůh pro spásu duší.

Od roku 1887 – tehdy měla 22 let – až do smrti (krátce před 82. narozeninami) byla tato trpitelka připoutána na lůžko. Její utrpení spočívalo rovněž v tom, že se nedokázala hýbat, byla ztuhlá a jakoby mrtvá, ačkoliv vykazovala známky života. Když nedokázal pomoci žádný lékařský prostředek, na žádost rodičů přišel za ní otec Cosma Loiodice. K vel-

Obrovské zástupy věřících se přišly naposledy podívat na „svatou“ – jak jí všichni říkali. Na diecézní úrovni je proces jejího blahorečení uzavřen, od 7. března 2006 se jím zabývá Kongregace pro kauzy svatých v Římě.

Luisa Piccarreta

kému překvapení všech přítomných stačilo jedno požehnání, jež kněz vykonal nad celým jejím utrápeným tělem, a nemocné se ihned vrátila její normální pohyblivost. Luisa prožívala každou noc ve smírném utrpení a ráno byla na své posteli úplně ztuhlá, nehybná a zkroucená. Pouze požehnání kněze ji znovu zbavilo tohoto „smrtného ztuhnutí“ a Luisa mohla začít svůj běžný den.

S podporou místního biskupa dostala dokonce od papeže Lva XIII. povolení, aby se v jejím pokoji mohla denně slavit mše svatá. Po přijetí Eucharistie setrvala dvě hodiny v modlitbách a děkovala Bohu. Kolem osmé začínala se svojí prací; paličkováním si zabezpečovala skromný příjem. Její rodná sestra se o ni starala a často za ní chodívala děvčata z města na výuku náboženství.

Bůh chtěl v Luisině životě poukázat na to, že Eucharistie je skutečným pokrmem, jelikož Luisa více než 60 let žila bez přijetí jakékoliv potravy či tekutin; žila jen ze svaté Eucharistie. Její smírné utrpení zůstalo před vnějším světem téměř zcela skryté, ale přece je známo, že Ukřižovaný jí daroval svoje rány, které na její přání zůstaly neviditelné.

Od té chvíle Luisa, podobně jako bl. Anna Kateřina Emmerichová nebo Terezie Neumannová, trpěla umučení Pána. Navzdory tomu, že se u její postele udály zázraky, dokonce i vzkříšení jednoho dítěte, zůstala Luisa poměrně neznámou, protože její život nebyl pro svět zajímavý.

Když v roce 1899 z poslušnosti vůči svému zpovědníkovi začala zapisovat vlastní mystické zkušenosti, vzniklo dílo *Království Boží vůle*, v kterém popisuje, jak se člověk může navrátit k původní

milosti povolání Božího dítěte, aby tak žil zcela podle Boží vůle a našel plnost štěstí.

Svatý Hanibal di Francia byl později biskupem pověřen, aby jako církevní znalec posoudil její spisy. A byl to právě on, kdo zveřejnil 19 svazků jejich deníků.

Dne 4. března 1947 si Pán tuto velkou mystičku povolal k sobě. Zpráva o jejím úmrtí se rozšířila jako požár. „Svatá Luisa zemřela!“

Radostná zvěst kříže

Jaké poselství o kříži nám zanechala tato velká duše minulých století? Neuvěřitelné poselství radosti – že kříž je vrcholem zjevení Boží lásky vůči nám lidem. Luisa

popisuje v „Hodinách utrpení“, co viděla ve viděních a co slyšela z Ježíšových úst. Právě tato slova patří k těm nejkrásnějším, jaká byla kdy vyřčena a napsána.

„Ježíši, jelikož nedokážeš zadržet oheň lásky, který tě spaluje, je pro tebe utrpením. Sténáš a při každém vzdechu slyším slovo kříž, které vychází z tvých rtů. A nyní voláš: »Ó milovaný a vytoužený kříži, ty sám spasiš moje děti, v tobě sjednocuji všechnu svoji lásku ... vytoužený kříži! Konečně tě mohu obejmout. Ty jsi touhou mého srdce, mučednictvím mé lásky. Dlouho jsi čekal, zatímco jsem se já již blížil k tobě. Svátý kříži! Ty jsi cílem mých přání. Do tebe vkládám celé své bytí a všechny své děti. Ty budeš je-

jich silou, oporou ve všem a uvedeš je vítězně do nebe. Ó kříži, je pravda, že jsi mým utrpením, ale brzy budeš mým vítězstvím a dokonalým triumfem. Skrze tebe daruji svým dětem bohaté dědictví, vítězství, úspěchy a koruny.«

Z *Vítězstvo Srdca 115/2017* přeložil -dd-
(Redakčně upraveno)

Knížku Luisy Piccarrey *Hodiny utrpení našeho Pána* vydala v roce 2011 Matice cyrilometodějská s.r.o. a je stále v prodeji – brož., 124x189 mm, 262 stran, 197 Kč. Čeští čtenáři mohou v příštím čísle Světla využít knižní nabídky, poskytující výrazné slevy – i na tuto knihu.

O Otčenáši – Otče náš, jenž jsi na nebesích

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

vybízí. Je to naprostá láska, kterou v tomto životě zakoušíme pouze nedokonale. Muži a ženy jsou věčnými žebráky lásky – žebráme o lásku, potřebujeme lásku –, hledají místo, kde budou konečně milováni, ale nenacházejí. Kolik jen přátelství a kolik zklamání lásek je v našem světě! Mnoho.

V řecké mytologii je bůh lásky absolutně nejtragičtější. Není zřejmé, zda je andělskou či démonickou bytostí. Mytologie praví, že je synem *Pora* a *Pénie*, tedy důmyslu a nouze, a jeho údělem je nosit v sobě něco z fyziognomie svých rodičů. Z toho lze usuzovat na ambivalentní povahu lidské lásky, která je schopna propuknout a zmocnit se života v jediné chvíli a hned poté zvadnout a skonat; co uchvátí, vždycky jí uteče pryč (srov. Platón, *Symposion*, 203). U proroka Ozeáše se vyskytuje vyjád-

dření, které tuto vrozenou slabost naší lásky neúprosně zachycuje: „Vaše láska je jako ranní mráček, jako rosa, která záhy mizí.“ (Oz 6,4) Nežrídka je tedy naše láska stěžím dodrženým slibem, záhy vyprahlou a vyprchávací snahou, jako vycházející slunce, jež stírá noční rosou.

Kolikrát jen jsme my lidé milovali způsobilým tak chabým a přerývaným. Všichni to ze zkušenosti známe. Milovali jsme, ale potom láska pominula nebo slábla. V touze milovat jsme narazili na svoje meze, nouzi svých sil a nebyli jsme schopni dodržet slib, jehož uskutečnění se ve dnech milosti zdálo snadné. Vlastně také apoštol Petr měl strach a chtěl utéci. Apoštol Petr nebyl věrný Ježíšově lásce. Vždycky tu je slabost, která působí pád. Jsme žebráci, kterým cestou hrozí, že nikdy plně nedosáhnou pokladu, po kterém již od prvního dne svého života touží, tedy lásky.

Avšak existuje jiná láska, kterou chová Otec, „jenž je na nebesích“. Nikdo nesmí pochybovat o tom, že je adresátem této lásky. Miluje nás. Miluje mne. Můžeme říci, že i kdyby nás náš otec a naše matka – hypoteticky vzato – nemilovali, existuje na nebesích Bůh, který nás miluje tak, jako nás na této zemi nemiloval a nebude moci milovat nikdo. Boží láska je trvalá. Prorok Izaiáš říká: „Copak může zapomenout žena na své nemluvně, není jí líto syna vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu.“ (Iz 49,15) Dnes je v módě tetování: „Hle, vyrýl jsem si tě do dlani.“

(Iz 49,16) Vytetoval jsem si tě na svoje ruce. Jsem tak v rukou Božích. Nemohu tě odstranit. Boží láska je jako láska matky, která nemůže zapomenout. A kdyby matka zapomněla? „Já na tebe nezapomenu,“ praví Pán. Toto je dokonalá Boží láska. Takto nás miluje Bůh. I kdyby se všechny naše pozemské lásky rozdrobily a nezůstal nám v rukou než prach, stále existuje vroucí, jedinečná a věrná láska Boží k nám všem.

Hladovění po lásce zakoušíme všichni a není hledáním něčeho neexistujícího, nýbrž pozváním k poznání Boha, který je Otcem. Například obrácení svatého Augustina jede na této vlně: mladík, který je brilantním rétořem, jednoduše hledal ve stvoření něco, co žádný tvor dát nemůže, až se jednoho dne odvážil pohlédnout vzhůru. A toho dne poznal Boha, který miluje.

Výraz „na nebesích“ není vyjádřením vzdálenosti, nýbrž radikální odlišnosti lásky, jiné dimenze lásky, neochabující lásky, která trvá vždycky, ba vždycky je na dosah ruky. Stačí říci „Otče náš, jenž jsi na nebesích“, a přichází ona láska.

Proto žádný strach! Nikdo z nás není sám. I kdyby na neštěstí tvůj otec na tebe zapomněl a tys na něho zahořkl, není ti upřena základní zkušenost křesťanské víry, totiž vědomí, že jsi nejmilovanějším synem Božím a že nic v životě nemůže zničit vroucí lásku Boha k tobě.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

VÝROČÍ ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA

Dne 13. března 2013 byl zvolen 266. papežem katolické církve kardinál František Bergoglio. Vyslyšme jeho opakované prosby o modlitbu za jeho osobu a modleme se, v době postní je příhodné se i postit, za něho a za církev, kterou vede. Bůh jistě vyslyší prosby, které budou k němu úpěnlivě vznášeny a budou podpořeny i postní praxí.

Redakce Světla

Pán Ježíš před veleradou

Ježíš je odveden spoutaný od Annáše ke Kaifášovi. (Jan 18,24) Tam se shromáždili velekněží, velerada, zákoníci a starší lidu (Mt 26,57-59). Již předem se tito nepřátelé uradili, že Ježíše usmrtí, následující v tom rady velekněže Kaifáše (Jan 11,49-53; 18,14).

Ježíš je vyslýchán jednak v noci, jednak pak znovu ráno (Mt 26,59-66; 27,1). Stojí před množstvím svých nepřátel, kteří chtějí vyvolat alespoň zdání soudu podle práva. Proto hledají svědky, na základě jejichž svědectví by mohli Ježíše odsoudit; protože nejsou svědci, kteří by mohli svědčit proti Ježíšovi podle pravdy, obstará velerada mnoho falešných svědků (Mt 26,59-60). Ale jejich svědectví se neshodují. (Mk 14,56-59)

Ježíš mlčí a toto jeho mlčení naplňuje Kaifáše neklidem spolu s tím, že průběh soudu neodpovídá jeho představám. Možná, že klid Ježíšův a trapné rozpory ve výpovědích zjednaných svědků mají příznivý vliv na některé méně zaujaté členy velerady. Tu povstal velekněz a řekl Ježíšovi: Nic neodpovídáš na to, co tito proti tobě svědčí? (Mt 26,62) Ale Ježíš na tento projev Kaifášova podráždění mlčel. (Mt 26,63)

Ježíš odpoví teprve na slavnostní vyzvání a otázku nejvyšší židovské autority: Zapřisáhám tě skrze Boha živého, abys nám pověděl, jsi-li Mesiáš, Syn Boží. (Mt 26,63) Tu Ježíš už nemohl mlčet, a proto řekl: Ty jsi to řekl. Avšak pravím vám, od nynějška uvidíte Syna člověka sedět na pravici moci Boží a přicházet v oblacích nebeských. (Mt 26,64)

Konečně byla vyslovena pravá příčina nenávisti k Ježíšovi. Tu velekněz roztrhl svá roucha a řekl: Rouhal se. Což ještě potřebujeme svědků? Hle, nyní jste slyšeli rouhání. Co se vám zdá? (Mt 26,65-66) A všichni přítomní členové velerady ho odsoudili, že hoden je smrti. (Mk 14,64)

A pak tato soudní komedie končí, sami soudcové povolují svým vášním. Někteří mu plivají do tváře a bijí jej pěstmi, jiní jej políčkují. (Mt 26,67) Snad Ježíšův pohled je jim těžko snesitelný, v každém případě chtějí však Ježíše zesměšnit, a proto mu zakrývají obličej a tlučou ho říkajíce: Hádej nám, Mesiáši, kdo je to, kte-

rý tě udeřil? (Mk 14,65 a Mt 26,67-68) Příkladem pánů následovali pak sluhové a chrámová stráž. Posmívají se mu, tlučou ho, zakrývají mu těž obličej a rouhají se. (Lk 22,63-65)

Ježíš při tom všem nic neříká. Když to konečně biřice přestalo bavit, odvedli ho ze soudní síně ven a zavřeli ho do nějaké komůrky. Ježíš tam velice trpí zimou, neboť bylo velmi chladno, takže i Petr se ohřival u ohně.

Ráno se velerada schází znovu, poněvadž noční sezení velerady bylo nezákonné. (Lk 22,66) Svědci už nejsou voláni. Tázali se ho: Jsi-li ty Kristus, pověz nám to. (Lk 22,67) Ježíš jim řekl: Povím-li vám to, neuvěříte mi, otáží-li se vás, neodpovíte mi, ani mne nepropustíte. Ale od této chvíle bude Syn člověka sedět na pravici moci Boží. (Lk 22,67-69) Na to řekli všichni: Ty jsi tedy Syn Boží? (Lk 22,70) A Ježíš znovu vyznal: Vy sami říkáte, já jsem. (Lk 22,70) Na základě vlastních slov je pak Ježíš odsouzen. (Lk 22,71)

O něco později, to již byl Ježíš na cestě k Pilátovi, přichází Jidáš k velekněžím, jsa hnán výčitkami svědomí, a vrací třicet stříbrných, odměnu za svou zradu. (Mt 27,3) Říká: Zhřešil jsem, zradil jsem krev spravedlivou (Mt 27,4) – ale je veleradou hrubě odbyt, aby se staral sám o sebe. (Mt 27,4) Jidáš se pak ze zoufalství oběsil. (Mt 27,5)

Ježíš je vzhůru celou noc, vyčerpaný po modlitbě v Getsemanské zahradě, týraný ještě před výslechem. Stojí tváří v tvář množství svých úhlavních nepřátel, kteří vždycky kladli odpor jeho dílu. Nikdo z přátel mu nestojí po boku, je zcela opuštěn lidmi. Snad Josef z Arimatie a někteří další se mu alespoň zpočátku snažili pomoci tím, že svědkům kladli otázky tak, aby se zapletli ve svých výpovědích. Později však viděli marnost snahy Ježíše zachránit a spokojili se s tím, že opustili zasedání velerady. (Lk 23,50-51 a Mk 14,64)

A ti, kdo se sami považují za výkvět židovského národa, za znalce zákona Mojžíšova, ti ovšem chtějí vyvolat zdání spravedlnosti, a tak je Bůh souzen člověkem. Ježíš trpí při pohledu na takovou zaslepenost, se kterou se vždy protivili volání Boží milosti, která by rozbila jejich sebestjistotu, jejich představy o Bohu a jeho království. Ježíš cítí všechnu nenávist, která z nich vyzařuje. Trpí, když vidí, jak lidé, aby se zalibili, nebo za odměnu křivě svědčí proti němu.

Ježíš se nehájí, mlčí, nechává tomu volný průběh. Před Annášem je ještě napomenul, aby se proces s ním ubíral cestou práva, ale tady se už hledají falešní svědkové. Bylo by zbytečné cokoliv říkat, Ježíš je už předem odsouzen, tu vůbec nejde o pravdu a Ježíš už přijal vůli svého Otce.

Ježíš promluví, jen když je třeba vydat svědectví Otcí i lidem, že je Syn Boží, aby jeho soudci neměli žádnou výmluvu, že o tom neuvažovali. Za jeho vlastní slova ho s radostí odsoudí a rozsudek Ježíš opět přijme s mlčením, v trpělivosti, v pokoji, v odevzdanosti a lásce k Otcí i k lidem, pro které přišel na tento svět.

Ježíšova odpověď na vyzvání velekněže je delší než prosté vyznání, že je Mesiáš, Syn Boží. Jejím smyslem je upozornit vlastní soudce na dosah odsuzujícího rozsudku. Je zřejmou narážkou na mesiánské proroctví Danielovo (Dan 7,13) o Synu člověka, který přichází v nebeských

Brož., A5, 36 str., 136 Kč

Čeští čtenáři mohou v příštím čísle Světla využít knižní nabídky, poskytující (i na tuto knihu) VÝRAZNÉ SLEVY.

oblacích, a na mesiánský žalm 110: Hospodin řekl mému Pánu: Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvým nohám. (Ž 110,1) V tomto žalmu pak se dále praví: Bude soudit národy. (Ž 110,6) Mesiáš je tedy také soudce, který přijde k soudu a zvítězí nade všemi svými nepřáteli.

Když pak je zasedání velerady přerušeno, Ježíš je potupen, ponižován, zesměšňován, políčkován, tloučen, rván za vousy. (Iz 50,6) Ježíš se nebrání, nehrozí, nemyslí na pomstu, zůstává v modlitbě u svého Otce.

Slova Ježíšova: Vy jste z otce d'ábla (Jan 8,44) platí tím spíše o převážné většině členů velerady. To je něco víc než pouhá posedlost, kdy je někdo zvenčí ovládnut zlým duchem. Tady jde spíše o vnitřní připodobnění se tomuto duchu zla, který se vždy protiví pravdě. Jde tu o tzv. hříchy proti Duchu Svatému, které nebudou odpuštěny (Mt 12,31), ono rouhání se Duchu Svatému (Lk 12,10), uzavírání se před poznávanou pravdou, křečovitá zatvrzelost, jak o nich řekl sv. Štěpán: Tvrdošíjní a neobřezaní srdcem i ušima, vy se vždycky Duchu Svatému protivíte. (Sk 7,51)

Po vyznání Jidáše před veleradou se měl znovu konat soud. Podobně tomu bylo v případě Zuzany, křivě obviněné dvěma váženými starci z cizoložství. Ta již byla vedena na popravu a stačila slova mladého Daniela: Jsem nevinný krví této ženy (Dan 13,46), a soud se konal znovu (Dan 13,49-50). Daniel pak neměl s celou předchozí událostí nic společného, a zde šlo o slova samého zrádce Jidáše, jednoho z apoštolů Ježíšových. Velerada se však již s jasným poznáním dala na cestu zločinu. Její hříchy, jakkoliv vyvěrají z vnitřních hříchů proti Duchu Svatému, mají však i velký dopad na okolí, dokonce i na Jidáše, který propadá zoufalství z nemožnosti zastavit běh událostí, které on sám uvedl do pohybu.

Nemyslím si naivně, že spravedlnost musí v tom či onom případě přece zvíťazet?

Když musím vytrpět nějaké ústrky, proti kterým není obrany, přijímám tuto skutečnost klidně, s vnitřní svobodou, v duchu odevzdanosti Bohu? Umím zachovat klid, když o mně druzí mluví nepravdu, provokují mě nebo se mi smějí?

Nestává se, že se nebráním proti něčemu, co mně vadí, a tento svůj postoj vysvětluji trpělivostí a pokorou, ačkoliv pravou příčinou je zbabělost a strach před případnými následky odporu?

Umím mlčet tam, kde je zbytečně mluvit?

Jak se chovám, setkám-li se s nenávistí?

Dovedu beze škody pro sebe projít pobytem mezi takovými lidmi, u kterých jsem si živě vědom zla v nich přítomného?

Nezavírám oči před poznávanou pravdou, byť třeba i v ne zcela zásadních věcech: abych vypadal před sebou lepší, než ve skutečnosti jsem, abych nepoznal nějakou povinnost, kterou bych pak musel vyplnit, abych neviděl na někom nějakou dobrou či špatnou stránku a musel si tak opravit o něm názor apod.?

Jsem si vědom, že naprostá poctivost k sobě i k Bohu je spolu s nikdy nehynoucí nadějí v Boží pomoc tím nejdůležitějším v úsilí o Boží království?

Neudělal jsem si hotovou představu o Bohu, o jeho vůli, o tom, jak Bohu sloužit, jakým způsobem působí milost a přichází království Boží atd., a na základě svého schématu pak předem odmítám a soudím to, co do něj jaksi nezapadá? Mám opravdu upřímnou touhu po pravdě? Jsem otevřen novým obzorům působení Ducha Svatého, které mohou jasně ukázat mé omyly a především neúplnost mých přístupů?

Ježíš je odsouzen těmi, kteří podle svého úřadu měli být nejbližší Bohu. O to je to horší. Také mne nesmí překvapit nepochopení, útrpný úsměšek a možná i nenávist některých církevních představitelů. Vždyť ne všude v církvi vládne Duch Svatý a oni jsou vystaveni větším pokušením a ne náhodou sám zrádce, Jidáš, byl jedním z apoštolů. A toto selhávání oficiálních náboženských představitelů se vždy čas od času v církvi opakuje; v jiné rovině pak selhávají vzdělaní lidé, vědci, umělci. Nemohu proto obdivovat ani moc ani pouhou inteligenci či vnější církevní slávu.

Ani sám Ježíš neměl úspěch, mnoho lidí nepřesvědčil ani svými zázraky a neobrátil. Musím přijímat, že jsou kolem mne lidé, na které nemohu mít vliv. Musím přijímat jejich úsudky o mně, jednostranné i přímo nespravedlivé, a vědět, že mnohdy je zbytečně se hájit.

Ježíš stojí před lidmi plnými nenávisti k němu, kteří odpírají pravdě a jsou skutečně zlí, sobečtí a milující své postavení. Takoví lidé nevymizeli. Nesmí mě překvapovat, kdykoliv se setkám s takovým zlem, kdy nejde pouze o hříchy ze slabosti.

MODLITBA

Pane Ježíši, děkuji Ti za tvou lásku, se kterou jsi stál před svými nepřáteli, se kterou ses nechal odsoudit od nejvzdělanějších mužů židovského národa, od nejvyšších představitelů lidu Božího, se kterou jsi vyznal, že jsi Syn Boží, zatím co Petr Tě v téže noci zapírá.

Dej mi pochopit, že Ty žiješ ve své církvi a že na tom nemohou všechna pohoršení, zločiny a odpady biskupů, kněží, řeholníků a jednotlivých věřících nic změnit.

Nauč mě mlčet tam, kde by bylo zbytečné se hájit, a nestarat se o to, co bych řekl, a být vnitřně k Duchu Svatému, kterého jsi mi poslal, abych Ti v pravý čas vydal svědectví.

Uděl mi statečnost, abych nehleděl na množství, význam a postavení svých protivníků a zůstal Ti před nimi věrný, abych se nezalekl člověka.

Pomáhej mi, abych v bolestech vytrval v usebrané modlitbě.

Shledni na všechny nevinně pronásledované, posilni je a podle své vůle zmírni jejich utrpení.

Uděl mi tichost a pokoj, lásku, s níž bych přijímal ústrky, trpělivost, lásku ke všem, i k nepřítelům.

Vydal ses pro mne kvůli lidem; učini, ať Tě konečně už milují.

Pane, otevři mé srdce tvé pravdě, dej se mi více poznat. Chraň mne, abych se ve velkých ani v malých věcech nesnažil zavřít oči před pravdou, která se mi začne ukazovat, abych měl odvahu přiznat omyl a provinění sobě i druhým.

Dej se, Pane, poznat všem lidem dobré vůle přes všechno úsilí těch, kteří odpírají pravdě, kteří sami nepřicházejí k Tobě a druhým brání.

Michal Kretschmer:

Rozjímání o utrpení a smrti Pána Ježíše.

Matices cyrilometodějská s. r. o.,

Olomouc 2016. Str. 34-39

(Redakčně upraveno)

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (46)

8. Nauka a kněžstvo (Čtvrtá část)

Jádrem Cornacchiolových iniciativ byla vždy obrana „pravé nauky“, která byla z více stran napadána. Plasticky to zobrazuje jeden jeho opakovaný sen:

„Jednou mě Maria dovedla do Ostie na břeh moře. Tam byli shromážděni mnozí *arditi* (zapálení, tj. členové *Sacri* – pozn. autora): nacházeli se všichni za jednou zdí, jakoby ve válečném zákopu, vysokém tři metry, širokém dva metry a dlouhém dvánáct metrů, v blízkosti břehu a s velkým nápisem: »Církev spásy«. Panna Maria mi mateřsky říká: »Zavolej a uspořádej je, jak ti já řeknu. Opřete se pravým ramenem o zeď, ostatní oběma rukama o levé rameno toho, kdo je opřený o zeď, s růžencem a křížem v rukou, zpívejte a modlete se a očekávejte ničící vlnu. Ty si hled' toho, aby všichni byli na svých místech, volej, křič na ně a napomínej je, aby se nehýbali ze svého místa, a ať je vše učiněno s láskou.« Chodil jsem zprava doleva a zleva doprava, abych viděl, zda je vše v pořádku, jak to Panna Maria nařídila. Volal a křičel jsem na ně a napomínal je: »Zůstaňte na místě, modlete se a divejte se šterbinami na moře. Přijde velikánská vlna, je to nebezpečné, musíme podržet zeď, aby nepadla.« Z dálky už bylo vidět, jak vlna postupuje, a modlitba se stávala intenzivnější: Otčenáš, Zdrávas, Maria, Sláva Otci... Obracím se na ni, abych ji objal, ale dává mi znamení, abych pomáhal *zapáleným*; běžím, protože vlna se přibližuje, a křičím: »Buďte stateční, víra a láska nesmějí padnout, buďte stateční!« Z jedné střílny pozorují moře, které hrozivě postupuje, a vlna zasahuje zeď. Všechno se chvěje, ale zeď zůstává stát; voda přechází nad námi a po bocích. Mnozí se nacházejí mimo zeď, napravo i nalevo, vlna je strhává a stahuje do moře. »Drahá Matko« – křičím – »proč oni?« – »Můj synu, oni to chtěli, protože se dobrovolně nechali odnést pryč satanskou vlnou.«

Katolictví podle jeho inspirované definice „není nějaké náboženství, nýbrž nauka spásy Ježíše Krista“. Odtud jeho jasný

postoj, který by se dnes mohl zdát být politicky (nebo lépe církevně) nekorektní, o špatně chápaném ekumenismu.

„Nemohu se ztotožnit s myšlenkou, že všechna náboženství vedou ke spáse, neboť všechna jsou znamením toho, že člověk nemůže nepřipustit, že cítí v sobě, že mu něco chybí. Nuže, toto něco, co je Někdo, je Ježíš Kristus, Slovo Boží,“ vysvětloval. A šel ještě dále: „Spojení všech náboženství je uznáním toho, že všechna náboženství jsou dobrá, ale skutečnou jednotou náboženství je přijmout jediné Krédo a žít v církvi, jedné, svaté, katolické a apoštolské, se sídlem v Římě, který nastoupil na místo Jeruzaléma. Zde je spása.“

S konstatováním, které se může zdát být samozřejmé, totiž tvrdil:

„Všechna náboženství, říkají, dávají spásu. Avšak, říkám já, proč přišel Ježíš, když už existovalo tolik náboženství a když po tolika staletích ještě stále existují? Ježíš říká: »Kdo věří ve mne, bude spasen«: ne, kdo věří ve své náboženství, ale v jeho nauku.“

A skutečně se nezdá být snadným odpovědět na rétorickou otázku, kterou kladl často:

„Jestli se také protestanté spásí, proč ke mně přišla Panna Maria, aby mě povolala, a řekla mi, abych vstoupil do svatého Ovčince, když mě klidně mohla ponechat tam, kde jsem byl, mezi adventisty?“

Proto v září roku 2000 v komentáři velmi ocenil deklaraci *Dominus Iesus* o spásenosné jedinosti a univerzalitě Ježíše Krista a církve, publikovanou vatikánskou Kongregací pro nauku víry; poté byla „s jistým věděním a s jeho apoštolskou autoritou“ potvrzena Janem Pavlem II.:

„Toto je cesta spásy, a konečně jste, Svatosti, řekl spravedlivé slovo, slovo Ježíše Krista, který řekl: »Já jsem cesta, pravda a život,« a založil na apoštolech církev, a ta je svatá, jediným prostředkem spásy.“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. Písmo přece říká: „Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.“ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem; všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť „každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen“.

Evangelium - Lk 4,1-13

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha Svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: »Nejen z chleba žije člověk.«“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: »Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!«“

Potom ho ďábel zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: »Svým andělům vydá o tobě příkaz, aby tě ochránili, a ponosou tě na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.«“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: »Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!«“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

ŠVÁBENICE U VYŠKOVA

Každou sobotu a neděli od 16. března 2019
do 30. června 2019 jsou otevřeny výstavy:

Vlastivědné muzeum – výstavní síň: „Velký příběh Bible Starého a Nového zákona v obrazech“ – výstava zachycuje 2000 událostí z Knihy knih.

Muzejní galerie betlémů: Stálá výstava již 1650 betlémů vyrobených ze všech dostupných materiálů.

Kostelní muzeum: Stálá expozice umění z 18. a 19. století z pozůstatosti našeho kostela a fary.

Otevřeno je od 13 do 17 hodin.

Vstupné dobrovolné – jste srdečně zváni!

Pondělí 11. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (44. díl): Tomášem Jungem **7:10** Buon giorno s Františkem **8:00** Mezi pražci (75. díl): Březen 2019 **8:45** V pohorách po horách (51. díl): Vápeč – Strážovská hornatina **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Harfa Noemova: Mistři taktovky – Petr Vronský **9:45** Domov pro všechny **10:15** Vezmi a čti: Únor 2019 **10:35** Missio magazin: Únor 2019 **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Nevybroušené diamanty **13:25** Příběhy odvahy a víry: Popraviště Butovo (1. díl): Ruská Golgota **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** U Pastýře: Petruška Šustrová **15:35** V souvislostech **16:00** Noční univerzita: Prof. MUDr. Marta Munzarová, CSc. – Důstojnost člověka a péče o umírající **16:40** Lubor Patsch, muzikant s kamerou **17:10** Hadath Baalbek **17:35** Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlýnem **18:30** Od slunéčka do tmy: Obrázek na díle **18:40** Velehrad v době nesvobody **19:00** Zámek Židlochovice – zahrada času **19:30** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém dostavníku 2018 [P] **20:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry [P] **20:50** Terra Santa News: 6. 3. 2019 **21:15** ARTBITR (70. díl): S Miroslavem Hromádkou **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Noční univerzita: P. Jan Linhart – Odvaha mít strach **23:15** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **23:30** Kulatý stůl: Naše NATO? **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 3. 2019

6:05 Česká hudba na zámcích Moravy a Slezska: Hradec nad Moravicí **6:45** V pohorách po horách (1. díl): Krúpova hoľa **6:55** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:45** Hudební okénko (2. díl) **10:20** Noční univerzita: P. Jan Linhart – Odvaha mít strach **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (51. díl): Vápeč – Strážovská hornatina **13:00** Cesta k andělům (100. díl): Zdeňka Rybová – Hnutí pro život **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** U Pastýře: S Janem Vokálem, biskupem královéhradeckým **15:35** BET LECEM – vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – španělský augustinián v Praze **16:00** Kulatý stůl: Naše NATO? **17:35** Velké ticho v Poličanech **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlýnem **18:30** Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuľo: Semafor **18:40** Dávný hrdinové: Útěk za svitu hvězd **19:05** Ukrajinská zastavení **19:30** Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2019 [P] **20:00** Kříž nebo meč **20:45** Řeckokatolický magazin (192. díl) [P] **21:00** Vodopády milosrdenství **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Modlitba, půst a almužna (Mt 6,1–6,16–18) **22:45** Jak potkávat svět (30. díl): S básníkem Františkem Novotným a hercem Lud'kem Muzareem **0:10** Terra Santa News: 6. 3. 2019 **0:30** Světlo pro Evropu (4. díl): GDPR chrání, anebo obtěžuje **0:40** Česká věda **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (45. díl): Lud'kem Štiplem **7:05** 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské **8:00** Noční univerzita: Prof. MUDr. Marta Munzarová, CSc. – Důstojnost člověka a péče o umírající **8:35** Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Ars Vaticana (1. díl) **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Ale on není bílý **11:15** Víra do kapsy: Proč se mám postit? **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zapomenuté Čáko **13:10** Jak

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

věří katolíci: Cesta k jádru naší víry **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** U Pastýře: S Táňou Fischerovou **15:35** ARTBITR (70. díl): S Miroslavem Hromádkou **15:55** Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2019 **16:20** Outdoor Films se Štěpánem Černouškem (42. díl): Sibiřské galagy **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuľo: Jak se ztratili **18:40** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlýnem **18:50** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **19:30** Terra Santa News: 13. 3. 2019 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Příběhy odvahy a víry: Popraviště Butovo (1. díl): Ruská Golgota **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Noční univerzita: P. Josef Prokeš – Nezájem o víru v ČR a jak na něj odpovídat [P] **23:15** Generální audience Svatého otce **23:35** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita **0:05** Večer chval (74. díl): Friend Kolektiv **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (46. díl): Arnoštem Lukešem **7:05** Velehrad v době nesvobody **7:25** Jmenují se David Bibby **8:00** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Modlitba, půst a almužna (Mt 6,1–6,16–18) **8:35** Terra Santa News: 13. 3. 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (4. díl): GDPR chrání, anebo obtěžuje **9:30** Kulatý stůl: Naše NATO? **11:05** Na křídlech andělů **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Česká hudba na zámcích Moravy a Slezska: Hradec nad Moravicí **13:25** Ars Vaticana (2. díl) **13:35** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na jedné lodi (1. díl) **15:35** Harfa Noemova: Mistři taktovky – Petr Vronský **16:05** Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2019 **16:25** Řeckokatolický magazin (192. díl) **16:45** V pohorách po horách (51. díl): Vápeč – Strážovská hornatina **16:55** Biblická studna **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlýnem **18:30** Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuľo: Kouzelná slůvka **18:40** Kurzy Alfa **19:00** Večeře u Slováků: 2. neděle postní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 14. 3. 2019 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (144. díl) [L] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 14. 3. 2019 **0:30** Umění sklářských mistrů **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 15. 3. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 3. 2019 **6:30** Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně **6:50** Bolívie – Povolán ke službě **7:20** Noční univerzita: P. Josef Prokeš – Nezájem o víru v ČR a jak na něj odpovídat **8:30** Příběhy odvahy a víry: Popraviště Butovo (1. díl): Ruská Golgota **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR (70. díl): S Miroslavem Hromádkou **9:35** Naše peníze, jejich osud **10:30** V pohorách po horách (13. díl): Hruboskalsko **10:40** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **13:10** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský

umělec, teolog a jezuita **13:35** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém dostavníku 2018 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **15:00** Křížová cesta ze Svatého Hostýna: pobožnost křížové cesty **15:30** Na jedné lodi (2. díl) **16:35** Zpravodajské Noeviny: 14. 3. 2019 **16:55** Ars Vaticana (3. díl) **17:10** Kříž nebo meč **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlýnem **18:30** Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuľo: Proč se mýt? **18:40** Biblická studna **19:40** Česká věda **20:00** Kulatý stůl: Liturgický prostor dnes [L] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:10** V pohorách po horách (51. díl): Vápeč – Strážovská hornatina **22:20** Večeře u Slováků: 2. neděle postní **22:50** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **23:50** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (144. díl) **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 16. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (47. díl): Janem Kadlčíkem **7:10** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita **7:35** Buon giorno s Františkem **8:30** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **9:00** Dávný hrdinové: Útěk za svitu hvězd **9:25** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlýnem **9:35** Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně **9:55** Na pořadu rodina (1. díl): Máme velkou rodinu **11:00** Stíny nad Libavou **11:40** Zpravodajské Noeviny: 14. 3. 2019 **12:00** Angelus Domini **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa News: 13. 3. 2019 **14:40** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (144. díl) **16:05** Večeře u Slováků: 2. neděle postní **16:30** Jak potkávat svět (50. díl): S Hanou a Petrem Ulrychovými **18:00** Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti **18:30** Čas pro Malawi **19:15** Světlo pro Evropu (5. díl) [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Kde bzučí včely [P] **21:00** Chceme se vrátit domů [P] **21:20** Živě s Noe: Týden v kostce [P] **22:30** Outdoor Films s Milanem Jánem (68. díl): Tajky a tundry severovýchodní Sibíře **0:05** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém dostavníku 2018 **0:25** Noční univerzita: Prof. MUDr. Marta Munzarová, CSc. – Důstojnost člověka a péče o umírající **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (48. díl): Michalem Mačičkou **7:10** Kalvária Nitrianské Pravno **7:45** Velehrad v době nesvobody **8:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (144. díl) **9:30** Večeře u Slováků: 2. neděle postní **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Řeckokatolický magazin (192. díl) **11:30** Ars Vaticana (4. díl) **11:40** ARTBITR (70. díl): S Miroslavem Hromádkou **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (5. díl) **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:35** Hudební okénko (2. díl) **14:10** Křížová cesta ze Svatého Hostýna: pobožnost křížové cesty **14:40** Kde bzučí včely **15:35** Pomoc, která se točí **16:05** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1–14) **16:45** Živě s Noe: Týden v kostce **17:55** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **18:00** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **18:30** Dávný hrdinové: Řev noci [P] **18:55** Transport **19:35** Hovory z Rekovic: Jiří Novotný [P] **20:00** Má vlast: Hranice [P] **21:35** V souvislostech **22:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry **22:50** Missio magazin: Únor 2019 **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:40** Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 11. 3. o 22:00 hod.:
Zambijský Bambo (dokument)

V súčasnej dobe je v Zambii asi trikrát menej kňazov než u nás. Pritom jednotlivé farnosti zahŕňajú desiatky kostolov a kaplniek a sú v porovnaní s európskymi niekedy až 10x väčšie. Práve tam, kde je potreba kňazov najväčšia, chýbajú peniaze na ich vzdelávanie. Počet povolání v Zambii stále rastie, avšak z nedostatku finančných prostriedkov je možné zvyčajne prijať len 1 z 10 záujemcov.

Utorok 12. 3. o 7:00 hod.: Svätá omša

Priamy prenos svätej omše z kaplnky TV LUX za živých a zosnulých členov Klubu priateľov TV LUX.

Streda 13. 3. o 16:25 hod.:
Istanbulský dohovor (dokument)

Českí odborníci komentujú text Istanbulského dohovoru, ktorého deklarováním prínosom má byť boj proti násliu na ženách. Dohovor však nenápadne v dôvodovej správe násilným spôsobom presadzuje genderovú ideológiu.

Štvrtok 14. 3. o 20:20 hod.: Adorácia

Večerná modlitba pred Najsvätejšou sviatosťou. Priamy prenos z diecéznej Svätyně Božieho milosrdenstva v Košiciach.

Piatok 15. 3. o 20:30 hod.:
Dôkaz viery: Svätý Martin de Porres (filmový seriál)

Dvaja vedeckí pracovníci pripravujú štúdiu o dávnom zázraku svätého Martina z Porres. Keď však začnú skúmať výpovede samotných svedkov a jedného z nich spoznajú osobne, zrazu sa ich neochvejné názory začínajú meniť...

Sobota 16. 3. o 10:00 hod.: Ďakovná svätá omša z Košíc

Priamy prenos ďakovnej svätej omše za jubilantov: J. Em. kardinála Jozefa Tomka (95 r. života, 70 r. kňazstva) a emeritného arcibiskupa Mons. Alojza Tkáča (85. rokov života) z katedrály sv. Alžbety.

Nedeľa 17. 3. o 19:05 hod.: Katechéza

Prof. František Trstenský: Vyčistenie chrámu.

Liturgická čtení

Nedeľa 10. 3. – 1. nedeľa postní

1. čt.: Dt 26,4–10
 Ž 91(90),1–2.10–11.12–13.14–15
 Odp.: srov. 15 (*Bud' se mnou, Pane, v mé tísní.*)
 2. čt.: Řím 10,8–13
 Ev.: Lk 4,1–13

Pondělí 11. 3. – ferie

1. čt.: Lv 19,1–2.11–18
 Ž 19(18),8.9.10.15
 Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)
 Ev.: Mt 25,31–46

Úterý 12. 3. – ferie

1. čt.: Iz 55,10–11
 Ž 34(33),4–5.6–7.16–17.18–19
 Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)
 Ev.: Mt 6,7–15

Středa 13. 3. – ferie
(Výroční den zvolení papeže Františka)

1. čt.: Jon 3,1–10
 Ž 51(50),3–4.12–13.18–19
 Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)
 Ev.: Lk 11,29–32

Čtvrtek 14. 3. – ferie

1. čt.: Est 14,1.3–5.12–14
 Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8
 Odp.: 3a (*Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)
 Ev.: Mt 7,7–12

Pátek 15. 3. – ferie

1. čt.: Ez 18,21–28
 Ž 130(129),1–2.3–4ab.4c–6.7–8
 Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?!*)
 Ev.: Mt 5,20–26

Sobota 16. 3. – ferie

1. čt.: Dt 26,16–19
 Ž 119(118),1–2.4–5.7–8
 Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)
 Ev.: Mt 5,43–48

ŘK farnost Třebíč pořádá **POUŤ DO FRANCIE A ITÁLIE**. Ars – La Salle – Turino – Schio (neporušené tělo sv. Bakhity).
Termín: 28. 5. – 2. 6. 2019. **Cena:** 7 390 Kč. **Informace:** CK Voma, tel. 568 821 115, nebo paní Molnářová, tel. 737 401 462.

MŠE SVATÁ PODLE MISÁLU Z ROKU 1962 (tzv. tridentská mše svatá)

bude sloužena v sobotu 16. března 2019 v 8.00 hodin v arciděkanském farním chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Kladně.

Mši svatou oslavuje R. D. Martin Chleborád. Mše svatá podle misálu z r. 1962 je sloužena každou třetí sobotu v měsíci v 8.00 hodin. Zájemci o ministrování v tradičním římském ritu jsou vítáni. **Informace:** Římskokatolická farnost Kladno – Arciděkanství, R. D. Martin Chleborád • tel.: 732 489 544 • martin.chleborad@gmail.com.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. BŘEZNA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 3.		PO 11. 3.		ÚT 12. 3.		ST 13. 3.		ČT 14. 3.		PÁ 15. 3.		SO 16. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	288	319	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	288	320	292	324	295	328	298	332	302	336	305	340	309	344
Antifona k Zach. kantiku	288	320	292	325	296	328	299	332	302	336	306	340	309	344
Prosby	289	320	292	325	296	329	299	332	302	336	306	340	309	344
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	289	321	293	326	296	329	300	333	303	337	307	341	310	345
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345
Nešpory:														
SO 9. 3.														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	286	318	290	322	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	286	318	291	323	294	327	297	330	301	334	304	338	307	342
Ant. ke kant. P. M.	287	319	291	323	294	327	298	331	301	335	304	339	308	343
Prosby	287	319	291	323	295	327	298	331	301	335	305	339	308	343
Záv. modlitba	289	321	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

DUCHOVNÍ ŽIVOT

S MARIÍ NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ

Krátká rozjímání nad Ježíšovým utrpením spolu s Marií, jeho Matkou. Ke každému zastavení barevné obrazy, vyjadřující obsah zastavení.

Paulínky • Brož., A7, křídový papír, 48 stran, 35 Kč

9 DNÍ K PROHLOUBENÍ NADĚJE, VÍRY A LÁSKY

Pavel Vojtěch Kohut

Jako křesťané nevedeme jen přirozený život, který nám darovali rodiče, ale i nadpřirozený, který jsme obdrželi od Boha ve křtu. Tuto novou existenci, jež se zakládá zejména na vlitých ctnostech naděje, víry a lásky, nazýváme teologální život. Rozjímáními nově provází zejména sv. Jan od Kříže a jeho básně *Bez opor oporu mám*.

Paulínky Brož., 103x150 mm, 88 stran, 95 Kč

BIBLICKÁ LITERATURA

ÁMOS • KDYŽ BŮH MUSÍ ŘVÁT JAKO LEV

Adam Mackerle • Redakce Jáchym Šenkyřík a Pavel Nápravník • Lektorovali prof. ThDr. Martin Prudký a doc. Filip Čapek, Th.D. • Editori Petr Chalupa, Martin Prudký a Petr Sláma

Ámos, považovaný za nejstaršího z písničích starozákonních proroků, na dvou místech přirovnává Boha ke řvoucímu lvu. Připomíná čtenáři, že Boha si nelze ochočit – a když jeho lid neposlouchá a řítí se do zkázy, musí řvát jako lev, hlasitě a nebezpečně, a případně jako lev i trhat. V jeho řevu zaznívá mnoho vzájemně propojených témat: sociální nespravedlnost, zneužívání náboženství, důsledky lidského jednání a kolektivní odpovědnost, zjevení a přirozená etika, vztah člověka a přírody, Boží trpělivost a mnoho dalších. V tomto smyslu je kniha Ámos hutným teologickým textem zasluhujícím zvláštní pozornost.

Centrum biblických studií AV ČR a UK v Praze ve spolupráci s Českou biblickou společností Váz., 152x225 mm, 286 stran, 248 Kč

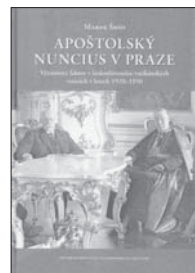
ČESKOSLOVENSKO A Vatikán

APOŠTOLSKÝ NUNCIUS V PRAZE • VÝZNAMNÝ FAKTOR V ČESKOSLOVENSKO-VATIKÁNSKÝCH VZTAZÍCH V LETECH 1920–1950

Marek Šmíd • Odpovědný redaktor Jan Vybíral • Předmluva Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský

Předkládaná monografie rekonstruuje podrobný, komplexní a věrný svět apoštolského nuncia v Praze v letech 1920–1950. Do značné míry proto autor rozlišuje, z jakých poměrů a v jaké době do Československa nuncijs přicházel, jaké diplomatické zkušenosti měl za sebou a jaké povědomí si o Československu před příjezdem do Prahy vytvořil. Jádrem práce je nuncijs pobyt v zemi, kde se vatikánské představy srážely s československými, a současně nuncijs názory s očekáváními státního sekretariátu, což z každé nové diplomatické mise činilo jedinečnou zkušenost.

CDK (Centrum pro studium demokracie a kultury) • Váz., A5, 544 stran, 398 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431. www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.